

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **O.M.**
státní příslušnost Gruzie

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-89/LE-BA02-ZA20-2020, ze dne 13. listopadu 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 3. 9. 2020 u žalovaného správního orgánu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) zastavil pro její nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jednalo již o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jeho první žádost byla zamítnuta jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce podle žalovaného v této druhé žádosti uvedl naprosto stejný motiv odchodu z Gruzie a neochoty se tam vrátit, jako v případě první žádosti, a to konkrétně politické násilí v Gruzii. Žádné nové skutečnosti, kterými by se měl žalovaný zabývat a posuzovat je, žalobce nesdělil, naopak výslovně uvedl, že se jedná o stejné důvody, které uváděl již v předchozím řízení. Žalovaný rovněž konstatoval, že v Gruzii nedošlo od doby, kdy byla posuzována první žádost žalobce, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona. Žalovaný uzavřel, že neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce.
3. Proti výše označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V žalobě vyjmenoval ustanovení správního řádu (zákonu číslo 500/2004 Sb.) a zákona o azylu, která měl podle jeho názoru žalovaný porušit. Konkrétně žalobce označil § 3 (žalovaný podle žalobce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti), § 50 odst. 3 a 4, § 52 (žalovaný podle žalobce neprovedl veškeré potřebné důkazy) a § 68 odst. 3 (podle žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné) správního řádu a dále § 12 a § 14a zákona o azylu a také článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Žalobce dále v žalobě namítal, že poskytl žalovanému veškeré potřebné údaje k žádosti, sdělil, že má odůvodněný strach z návratu do země původu z důvodu politického aktivismu, protože byl podporovatelem politické strany, což jej učinilo terč útoku a zastrašování ze strany osob prosazujících odlišné politické názory. Podle žalobce je v řízení o udělení mezinárodní ochrany podstatné, aby správní orgán dostal povinností dle § 4 odst. 2 správního řádu, a tedy ve všech fázích poskytl účastníkům kompletní poučení o jejich právech a povinnostech, aby byli po celou dobu obeznámeni s jasnými výsledky svých kroků. Žalobce dále namítl, že úkolem správního orgánu bylo posoudit nové skutečnosti a zhodnotit aktuální stav nebezpečí v zemi původu, t.j. předložit aktuální zprávy o zemi původu a vyhodnotit případné změny ve vztahu k jeho situaci. K tomu však žalovaný nepřistoupil a jeho žádost okamžitě odmítl bez toho, aby se pokusil zasadit jeho tvrzení do aktuálního kontextu země. Žalobce v žalobě dále namítl, že svůj vztah s přítelkyní nezmiňoval, protože si nebyl vědom toho, že by se v jeho případě mohlo jednat o novou skutečnost, opravňující jej k podání opakované žádosti a žalovaný jeho rodinný a soukromý život detailně nezkoumal. Podle žalobce přitom právě čas strávený v České republice a jeho vztah s partnerkou je novou skutečností, kterou měl žalovaný zohlednit, což ovšem neučinil, čímž došlo k narušení jeho práva na rodinný a soukromý život.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na to, že se jednalo již o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a odkázal na rozsah skutečností, které mají být podle judikatury Nejvyššího správního soudu v případě takové opakované žádosti zjišťovány. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení. V Gruzii nedošlo od posouzení předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebo svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, resp. že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona. K námitce o nedostatku poučení žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, a to tak, že převzal poučení, což potvrdil podpisem výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Nadto žalobce již jedno azylové řízení absolvoval a v jeho průběhu byl řádně informován o tom, jaká má práva a povinnosti, že musí uvádět veškeré informace rozhodné k jeho žádosti, také byl obeznámen, že v každém azylovém řízení má možnost kontaktovat právní pomoc, či si na vlastní náklady zajistit právní pomoc a tlumočníka. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že není jeho úkolem poučovat žadatele o azyl, jaké rozhodné skutečnosti má uvádět, aby bylo jeho žádosti vyhověno. Žalobní námitka o neposkytnutí poučení není proto důvodná. K námitce stran zásahu do rodinného života žalovaný uvedl, že žalobce takovou námitku v průběhu správního řízení nevznesl a podle § 75 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) by k ní nemělo být přihlíženo.
5. Ze správního spisu krajský soud předně ověřil, že žalobce vskutku podal předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 17. 10. 2019 a v průběhu přechodného azylového řízení tvrdil, že Gruzii opustil z důvodu politického násilí a v případě návratu do vlasti se obává psychického a fyzického nátlaku. Popsal svou politickou účast ve straně Národní hnutí od roku 2012 a účast na protestu proti ruské okupaci, při kterém byli napadeni speciálními jednotkami policie. Za napadení příslušníka speciálních jednotek byl odsouzen na dva roky a i po návratu z vězení měl stále pocit, že je pod kontrolou. V souvislosti s politickými aktivitami byla u něj doma prováděna opakovaně prohlídka. Se svými problémy se na nikoho s žádostí o pomoc neobrátil. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2019, č. j. OAM-453/LE-BA02-ZA20-2019 (v právní moci od 17. 12. 2019) jeho žádost zamítl jako zjevně nepřipustnou se závěrem, že žalobce je státním občanem Gruzie, kterou Česká republika v souladu s § 2 vyhlášky číslo 328/2015 Sb. považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Žalovaný vycházel podle odůvodnění zamítavého rozhodnutí především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace v Gruzii a stavu dodržování lidských práv. Žalovaný v odůvodnění tehdejšího rozhodnutí akcentoval, že žalobce se s popisovanými problémy ve své vlasti neobrátil na nikoho s žádostí o pomoc. K námitce žalobce, že by to nemělo smysl, protože všechny státní orgány jsou obsazeny lidmi z politické strany Gruzinský sen a kdyby něco takového udělal, bylo by to ještě horší, žalovaný uvedl, že z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 plyne, že gruzínští občané mohou využít řady právních prostředků na ochranu svých práv. Následně podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí ze dne 6. 12. 2019 zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 19 Az 1/2020 – 28 zamítl a následně

podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020 – 27, odmítl.

6. Ze správního spisu se dále podává, že dne 3. 9. 2020 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 8. 9. 2020 žalobce převzal výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany obsahující předvolání k poskytnutí údajů k této žádosti na den 10. 9. 2020. Žalobce dne 10. 9. 2020 vyplnil formulář „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ a uvedl v něm mimo jiné, že je gruzínské státní příslušnosti, je zdravý, nemá žádné zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby a z Gruzie vycestoval dne 6. 4. 2019 letecky do Prahy. Jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Gruzii se děje politické násilí a jedná se o ty samé důvody, které uváděl v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 18. 9. 2020 žalobce při seznámení s podklady pro rozhodnutí na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl podle protokolu ze dne 18. 9. 2020 doslovně: „Všechno zůstává stejné, jako jsem uvedl. Nic nového nemám.“ Mezi podklady pro rozhodnutí byl podle tohoto protokolu také dokument odboru azylové a migrační politiky „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“ z července 2020, který je nadále součástí správního spisu. Dne 13. 11. 2020 rozhodl žalovaný o jeho žádosti shora uvedeným způsobem.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu ohledně souhlasu s rozhodnutím bez jednání ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil (krajský soud přitom vycházel z doručení výzvy žalobci dne 8. 2. 2021, kdy si ji měl převzít v pobytovém středisku – viz úřední záznam na č. l. 32 spisu).
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení azylového řízení pro nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Nepřípustnost žádosti žalobce je spatřována v jejím opakovaném podání, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné skutečnosti. Skutečnost, že se v případě sporné žádosti jedná již o opakovanou (v pořadí druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany vyplývá jak z napadeného rozhodnutí, tak z obsahu správního spisu a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Sporné je, zda žalovaný řízení o této opakované žádosti oprávněně zastavil, nebo zda měl žádost posuzovat meritorně.
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu, *řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.*

11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. S institutem opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se správní soudy ve své rozhodovací praxi setkávají dlouhodobě. Rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o takové opakované žádosti zabývat a meze následného soudního přezkumu shrnul rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS. V bodech 18 a 19 tohoto usnesení konstatoval a formuloval následující závěry: „Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“
13. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále v řadě svých rozhodnutí rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval v nich, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí,

na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52).

14. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí uvedeným požadavkům odpovídá. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že žalovaný porovnal skutečnosti uváděné žalobcem v jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany s těmi, které uváděl v žádosti opakované a uzavřel, že žalobce žádné nové skutečnosti, kterými by se měl žalovaný zabývat a posuzovat je, nesdělil a naopak výslovně uvedl, že se jedná o stejné důvody. Uvedený závěr považuje krajský soud za správný. Z podání žalobce učiněných v rámci nového azylového řízení vskutku nevyplývá žádná nová informace, naopak žalobce ve formuláři o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podepsaném dne 10. 9. 2020 výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z totožných důvodů, jako při předchozí žádosti. Ani z obsahu správního spisu se nepodává žádná změna od předchozího rozhodnutí, ať již v poměrech žalobce nebo ohledně situace v Gruzii. Ze spisu je rovněž zřejmé, že žalovaný si opatřil aktuální informace o situaci v Gruzii z července 2020 (není proto důvodná námitka žalobce, že žalovaný nepřistoupil k předložení aktuální zprávy o zemi původu) a žádné změny významné z hlediska mezinárodní ochrany žalobce z nich nezjistil. Ostatně žalobce ani v žalobě nenamítal, že by jakékoliv nové skutečnosti v azylovém řízení uváděl. Vytýkal sice žalovanému, že měl nové skutečnosti posoudit, resp. pokusit se zasadit jeho tvrzení do aktuálního kontextu země, ani v žalobě však netvrdil, že by k jakékoliv změně v zemi původu od předchozího řízení došlo.
15. Teprve v žalobě zmínil žalobce „novou“ skutečnost, a to jeho vztah s partnerkou, ze kterého dovozuje, že neudělení azylu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud k této námitce předně zdůrazňuje, že žalovanému nelze důvodně vytýkat, že se při absenci jakýchkoliv tvrzení žalobce ve správním řízení ve vztahu k jeho soukromému či rodinnému životu těmito skutečnostmi iniciativně nezabýval. Obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že by žalobce již byl v České republice natolik integrován nebo že by zde měl založeny takové osobní vazby, aby i bez jeho konkrétních tvrzení se naznačovaly důvodné obavy, že by neudělení mezinárodní ochrany mohlo zasahovat do jeho rodinného či soukromého života. Krajský soud se uvedenými námitkami žalobce (přestože byly uplatněny poprvé až v žalobě) zabýval, protože ochrana rodinného a soukromého života patří mezi základní lidská práva, ale pouze v té míře obecnosti, v jaké takovou námitku žalobce v žalobě uplatnil. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, který by byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47 nebo ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96). Obecně se tedy okolnosti soukromého či rodinného života žalobce na území České republiky za důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany nepovažují, kromě skutkově naprosto výjimečných případů, které se

však z žaloby ani správního spisu nepodávají. Žalobce ve vztahu k jeho rodinnému a soukromému životu v žalobě zmínil pouze čas strávený na území České republiky a jeho vztah s partnerkou, což rozhodně žádnou výjimečnou situaci nepředstavuje. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalobce podle svých tvrzení uvedených v průběhu správního řízení přicestoval do České republiky 6. 4. 2019. Za tak krátkou dobu a s ohledem na brzké zásahy orgánů veřejné moci (vyhoštění, neudělení mezinárodní ochrany v případě jeho první žádosti) se žalobce sotva mohl v dobré víře natolik integrovat v České republice, aby v případě opětovného neudělení mezinárodní ochrany bylo možno hovořit o intenzivním zásahu do jeho soukromého života. Obdobně to platí ohledně jeho nového vztahu s partnerkou, který žalobce jednak ani ničím nedoložil, ale také v rovině tvrzení se omezil na konstatování tohoto vztahu, což s ohledem na výše uvedené nemůže založit důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany, ale ani pro věcné projednání jeho opakované žádosti.

16. Ke zbývajícím námitkám lze uvést pouze tolik, že je žalobce uvedl značně obecně (v podstatě se omezil pouze na citaci zákonných ustanovení), proto se s nimi také krajský soud mohl vypořádat pouze v obecné rovině. Platí totiž, že čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Krajský soud proto konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá žádná skutečnost ani důkaz, ke kterým by žalovaný nepřihlédl (ani žalobce žádnou konkrétní opomenutou rozhodnou skutečnost či důkaz v žalobě neoznačil), žalovaný se zabýval všemi rozhodujícími skutečnostmi ve shora popsaném rozsahu potřebném pro posouzení opakované žádosti a odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá náležitostem stanoveným v § 68 odst. 3 správního řádu. V bodě III. žaloby sice žalobce zdůrazňuje význam poučení podle § 4 odst. 2 správního řádu v řízení o udělení mezinárodní ochrany, netvrdí však již, jaké poučení ze strany správního orgánu se mu nedostalo, natož jak byl v důsledku údajné absence poučení zkrácen na svých právech, resp. jaký vliv měla mít na zákonost napadeného rozhodnutí. Pokud snad žalobce tuto námitku spojoval s tím, že nebyl poučen o možnosti tvrdit případný zásah do rodinného a soukromého života, tak lze souhlasit se žalovaným, že poučení o procesních právech a povinnostech podle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poučení o tom, co má žadatel o mezinárodní ochranu tvrdit, aby byl se svou žádostí úspěšný. Nadto, přestože žalobce tvrzení o údajném zásahu do soukromého a rodinného života uplatnil poprvé až v žalobě, krajský soud se jimi zabýval (viz výše).
17. Krajský soud uzavírá, že v posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, ani žalovaný nezjistil ve vztahu k situaci žalobce nebo k zemi původu (Gruzii) žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto správně vyhodnotil opakovanou žádost žalobce jako nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a zákona o azylu a v návaznosti na uvedený závěr řízení správně podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
18. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, a protože v napadeném rozhodnutí, ani v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal

žádné vady, ke kterým by měl přihlížet z úřední povinnosti, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady podle obsahu spisu nevznikly. Krajský soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 2. března 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce